

προτάσεις για τὸ δημοτικὸ τραγούδι

13. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι εἶναι μορφὴ τῆς πραγματικότητας

α. Στοὺς αἰῶνες τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος τυποποιεῖ τὸν πολιτισμὸ του καὶ τὴ φύση του ὅπως αὐτὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς ζωῆς του. Ἡ αὐτοσυνείδησή του μπορεῖ κι αὐτὴ νὰ τυποποιηθεῖ καὶ νὰ τοῦ καθορίσει μιὰ τυπικὴ πραγματικότητα. Χρειάζεται λοιπὸν ἓνα τρόπο καὶ μιὰ ὁδὸ στὴν πραγματικότητα τὴν πέρα ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς κατασκευασμένης ζωῆς του. Ἐτοίμο μέσο γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι ἡ βιολογία του, ποὺ ὅμως πρέπει νὰ τὴ δώσει σωστά, πραγματικά. Αὐτὸ δὲ γίνεται χωρὶς τὴ γλῶσσα. Ἡ μόνη καὶ σωστὴ γλῶσσα εἶναι ἡ λαϊκὴ κουδέντα καὶ τὸ δημοτικὸ τραγούδι.

β. Ἡ γλῶσσα στὸ δημοτικὸ τραγούδι εἶναι ἀλλιώςτικη ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν τύπων τῆς κατασκευασμένης ζωῆς. Ἡ οὐσία του ἐρίσκεται στὸ ὅτι διαχρονικὰ ὁδηγεῖ σὲ ἄλλα ἐπίπεδα ζωῆς καὶ τελικὰ στὴ ζωὴ καὶ μ' αὐτὴ στὴν πραγματικότητα ποὺ εἶναι ἀλλιῶς ἀπροσπέλαστη. Στοιχεῖα τῆς μπορεῖ νὰ συλλάβει κανεὶς μελετώντας (ὅσο μπορεῖ σωστά) τὰ μεγάλα κείμενα, ἰδέες καὶ μύθους, προπαντός, τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι, τὴν ἔχει αὐτὴ τὴ ζωὴ γιατί εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ τὴν μεταγγίζει στὸν ζωντανὸ του διαλογητὴ ἀκέραια καὶ ἀρχικῇ.

γ. Κοιτάζοντας σήμερα ὀπισθοχωρητικὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ ζωὴ πρὸς τὸ φόντο τῆς φυσικῆς πραγματικότητας μπορούμε νὰ δοῦμε ὅτι ἀναπτύσσει ἀνθρωπινὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ τὸν τυποποιοῦν καὶ τοῦ τυποποιοῦν τὴ γλῶσσα. Ἐτσι οἱ πλήρεις ζωικὲς ἀντιδράσεις - μετοχές στὴ φύση (φαῖ, ἔρωτας, φωνή) διώνονται τυποποιημένα, γίνονται μηχανιστικὰ ἄζωα συστήματα ζωῆς τόσο πρὸς ἀνθρωπινὰ ὅσο πρὸς ἄσχετα πρὸς τὴ φύση. Αὐτὸ γίνεται καὶ μὲ τὴ γλῶσσα ποὺ μετατρέπει, μεταφράζει τὴν πραγματικότητα, ἀντὶ νὰ εἶναι ἡ πραγματικότητα ἐκφρασμένη γλωσσικά. Ἀποτέλεσμα: τὸ φαῖ, ὁ ἔρωτας, ἡ φωνὴ δὲ λέγονται — καὶ δὲ γίνονται παρὰ κατὰ τὴ μετάφρασή τους, κατὰ τὴν τυποποιημένη γλωσσικὴ δίωσή τους. Ἡ σωστὴ ὅμως γλῶσσα μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει ὥς τις ἐνώσεις τῶν στοιχείων τῆς ὕλης, ἐξαφανίζοντας προοδευτικὰ ὅλα τὰ καθόλου πραγματικὰ ἐπίπεδα τῆς τυποποιημένης στοὺς αἰῶνες ζωῆς. Ἡ γλῶσσα αὐτὴ ὑπάρχει ἀκμαία στὸ δημοτικὸ τραγούδι.

δ. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι ἔρχεται σὰ γλῶσσα ἀκέραια καὶ ἀλώβητη πίσω ἀπ' τὸ χρόνο καὶ τις μεταβαλλόμενες ἀντιλήψεις ζωῆς

και πραγματικότητας, πίσω από εθνικές και άλλες μεταβολές, μέσα από την άλλιως ασύλληπτη πραγματικότητα — ώστε είναι το ίδιο ή πραγματικότητα (όπως πραγματικότητα είναι κάθε τι αθηντικό, το σώμα μας ως ποῦμε) και ενεργητικό αὐτῆς τῆς πραγματικότητας· είναι δηλαδή πλήρης και αὐτάρκης ζωή.

ε. Δὲ μιλάμε λοιπὸν γιὰ τὸ λαογραφικὸ δημοτικὸ τραγούδι, μιλάμε γι' ἄλλα δικά μας πράγματα.

ζ. Αὐτὴ ἡ βίωση τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ εἶναι καταστρεπτικὴ πραγματικοτήτων ὅπως ἡ ἐπιστήμη ἢ συστήματα πολιτικῆς ζωῆς καὶ προπαντὸς κατασκευῶν τύπου «σύγχρονο» καὶ ὁδηγεῖ στὴν ἀνάλογή του πραγματικότητα (κοινωνικὴ, πνευματικὴ, πολιτικὴ). Αὐτὴ εἶναι τὸ χωριό, μὲ τὴν πιὸ ριζικὴ γλωσσικὴ σημασία τοῦ ὄρου.

η. Θεωροῦμε πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς δρόμος γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο παντοῦ. Καὶ εἶναι χρέος μας νὰ φτάγουμε ἀπ' τὸν «πρωτόγονο» (καὶ τὰ τραγούδια του) ὡς τὸν cummings.

θ. Οἱ προτάσεις τῆς Ὑδρίας λοιπὸν πρέπει νὰ διαβαστοῦν ἔτσι κι ὅχι μὲ δεδομένα συστήματα σκέψεων (γ.π. τοῦ τύπου: τὸ δημοτικὸ τραγούδι ξόφλησε σὰν τύπος ζωῆς) δεμένα μ' ἓνα καθορισμένο τρόπο ζωῆς καὶ σκέψης.

μελέτη γλώσσας καὶ γραφῆς

☆ φίλο - φύλο - φύλλο

φιλῶ

φιλο

☆ μῆλο - μιῶ

μιλο

☆ φιλο - φιλίς - φιλιόμαστε

φιλο - φίλος - φίλους

μιλο - μιλα

μιλο - μιλας - μιλιόμαστε

☆ φιλο - μιλο

φι - μι - λο - λο

φιμι, μιφι, λολο, φιλο, λοφι, μιλο, λομι, φμιλο,

μιφιλο, λοφιμι, λομιφι, ιλο, ιλ, λο, ιο, οι.

μελέτη ποίησης

ο δ ι α σ μ ο ς κ ι ο θ α σ ι λ ι κ ο ς

κ ε τ ο μ α κ ε δ ο ν ι σ ι

ΔΥΣΕΤΟΤΗΕΛΙΟΣΣΚΙΩΩΝΤΟΤΕΠΑΣΑΙΑΓΥΙΑΙ